

ченото старчево тѣло, а Богомилчо билъ вземѣнъ отъ баща си. Отъ тогава налетѣли Богомилча мъжки и неволи! Когато у тѣхъ дохождалъ нѣкой непознатъ человекъ, — той винѣги мислилъ за дѣда си. И какъ е могълъ да забрави добрия си дѣдо! Изминѣли се нѣколко мѣсеца и мащехата му майка го изгонила изъ кѣщи съ заплашвания:

— Бѣгай, бѣгай, ти дяволе, ти злочесто дѣте: защото ще те убия! Умръзнѣло ми си и не мож да те гледамъ. Походилъ той изъ улицитѣ, а по едно врѣме се върнѣлъ въ кѣщи, облѣнъ въ сълзи за добрия си и милозливъ дѣда.

На другия день отишла за нѣщо мащехата до съсѣдитѣ. Като останѣлъ самъ Богомилчо, поогледалъ се и тѣртилъ да бѣга, за да не го види вече мащеха му.

Зимна вечеръ било, когато отишло едно дѣте на гробищата, на онова мѣсто, дѣто си мислило, че сѣ погребали неговия дѣда. Зимата била зла. Вѣтъръ бучелъ. Снѣгъ валѣлъ на парцали, а малкия Богомилчо спрѣлъ се до единъ гробъ и наченѣлъ да вика дѣда си да доде да го пригърне. Ала дѣдо му не го чувалъ. И, когато видѣлъ, че никой не го чува, легнѣлъ на това мѣсто и заспалъ. Заспалъ, за да не се събуди вече... за да не се върне вече въ кѣщи...

П И С М О.

*До почитаемата редакция на дѣтинското сп. „Градинка“
въ Ст. София.*

Почитаема редакция,

Въ IV книжка (II година) на сп. Ви е напечатано едно писмо, въ което се говори какъ единъ подковообразенъ магнетъ изгубилъ своята сила. Въ сѣщото писмо се